



Arrest

**nr. 100 417 van 2 april 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 december 2012 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. JOSEPH en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen België binnen op 2 juni 2011 en diende op 5 juli 2011 een asielaanvraag in.

1.2. Op 24 oktober 2012 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die diezelfde dag per aangetekend schrijven naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 3 saratan 1390 (24 juni 1981 volgens de westerse kalender). U bent een soennitische Pashtoun afkomstig uit het dorp Dambaro, gelegen in het district Asmar (Bar Kunar) van de provincie Kunar. Tijdens het Russische regime in Afghanistan verhuisde u naar het Jangir Abad kamp gelegen in de Bajaur agency te Pakistan. U liep er school tot de tiende klas. In 1383 (20 maart 2004 – 19 maart 2005) keerde u terug naar Afghanistan. U ging er aan de slag als politieagent in Kandahar. In 1384 (21 maart 2005 – 20 maart 2006) keerde uw familie terug naar uw geboortedorp in Kunar. In datzelfde jaar volgde u ook een opleiding aan de politieacademie. Omwille van uw werkzaamheden als politieagent ontving u reeds in 1384 een brief van de taliban met de vraag om met uw werkzaamheden te stoppen. In 1385 (21 maart 2006 – 20 maart 2007) stopte u daarom met uw werk als politieagent. U was toen enige tijd werkloos. Daarna kocht een truck en trad u in 1386 (21 maart 2007 – 20 maart 2008) in dienst bij het constructiebedrijf Motahida Construction Safi Company. U werkte er als chauffeur van uw eigen truck en voerde er stenen aan die dan verder gemalen werden. Deze vermalen stenen werden dan opgehaald en naar een Amerikaanse basis vervoerd en gebruikt voor onder meer het aanleggen van wegen. Opnieuw kreeg u een dreigbrief van de taliban met de vraag om uw werkzaamheden te stoppen. Na drie maanden stopte u dan ook met uw baan in het constructiebedrijf. In de maand ramadan van 1387 (1 – 30 september 2008) werd het huis van M.(...) S.(...), die volgens u banden heeft met de taliban, aangevallen door de Amerikanen. Zijn drie neven kwamen om. U verklaart dat uw problemen met de taliban daarna erger werden. Door deze problemen met de taliban kon u niet meer naar uw huis of een job uitoefenen. U verbleef daarom meestal bij uw zus in het district Sheqal. U verklaart dat de taliban geregeld naar uw huis naar u kwam informeren. U verklaart dat ze wilden dat u met hen samenwerkte. Ook zou M.(...) S.(...) op de begrafenis van zijn neven aangekondigd hebben dat niemand die voor overheid werkte in de regio mocht blijven. U vroeg een kennis van u, dokter G.(...) Z.(...) K.(...), die volgens u banden had met de taliban, om met de taliban te spreken en zo uw probleem op te lossen, maar hij wilde dat niet doen. U verliet daarop Afghanistan in de maand jawza of saratan 1388 (22 mei – 21 juli 2009). U nam het vliegtuig naar Iran en reisde daarna via Turkije verder naar Griekenland alwaar uw vingerafdrukken genomen werden op 9 juli 2009. U verbleef twee jaar in Griekenland. Uiteindelijk vloog u gebruik makend van een valse Italiaanse identiteitskaart vanuit Griekenland naar België waar u op 2 juli 2011 aankwam en op 5 juli 2011 asiel aanvraagde. U verklaart dat na uw vertrek het huis van uw zus door de taliban werd aangevallen en dat uw broer intussen ook het land verliet.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw taskara (Afghaanse identiteitskaart), documenten van uw advocaat in verband met uw datum van binnenkomst in België en twee brieven van de taliban voor. Daarnaast legt u van uw werkzaamheden als politieman nog een badge, twee certificaten van gevolgde opleidingen, twee cd-roms en tien foto's voor.

B. Motivering

U slaagde er niet in het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten, noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico op het lijden van ernstige schade te lopen zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Er moet worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen uw recente problemen met de taliban in Kunar waardoor uw besliste Afghanistan te verlaten, niet aannemelijk hebt gemaakt.

Vooreerst verklaart u in 1383 (20 maart 2004 – 19 maart 2005) bij de politie in dienst te zijn getreden. Na een dreigbrief van de taliban in 1384 (21 maart 2005 – 20 maart 2006) stopte u in 1385 (21 maart 2006 – 20 maart 2007) met uw werkzaamheden voor de politie (CGVS, p. 7, 14). U verklaart dat u na deze brief van de taliban geen persoonlijke problemen meer kende met de taliban, tot u in 1386 (21 maart 2007 – 20 maart 2008) een tweede brief kreeg van de taliban (CGVS, p. 14-15). Deze tweede dreigbrief werd echter aan u gericht toen u voor een constructiebedrijf begon te werken en niet omdat u ooit in het verleden bij de politie werkte (CGVS, p. 14-15). Dit doet dan ook besluiten dat gezien uw werkzaamheden bij de politie, die u vijf jaar geleden al beëindigde, niet langer actueel zijn u daardoor dus ook niet recent problemen ondervond met de taliban. Immers, u verliet Afghanistan pas in jawza of saratan 1388 (22 mei – 21 juli 2009), dus ongeveer drie jaar nadat u uw werkzaamheden bij de politie beëindigde. Omtrent uw werkzaamheden bij de politie moet ook nog worden opgemerkt dat het bevreemdend is dat uw politiebadeget slechts geldig is tot 30 augustus 2005 en dit terwijl u verklaart tot 1385 (maart 2006-maart 2007) bij de politie gewerkt te hebben (CGVS, p. 7). Aangezien u verklaart dat u maar één badge had is het weinig aannemelijk dat u na augustus 2005 zonder badge of met een ongeldige badge verder zou kunnen gewerkt hebben (CGVS, p. 12). Ook verklaart u een opleiding te hebben gekregen door buitenlanders, maar kent u hun nationaliteit niet. U verklaart dat ze allen 'Amerikanen' genoemd werden. Verder kan u ook geen enkele van deze buitenlandse lesgevers bij naam noemen. U verklaart dat ze "adviseurs" genoemd werden. Aangezien uw opleiding ongeveer

één maand duurde mag van u verwacht worden dat u meer concrete en gedetailleerde informatie over uw lesgevers zou kunnen geven (CGVS, p. 10). Bovenstaande vaststellingen roept dan ook twijfels op betreffende de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw werkzaamheden bij de politie en de precieze periode waarin u dit deed .

Vervolgens verklaart u in 1386 als chauffeur aan de slag te zijn gegaan bij het constructiebedrijf Motahida Construction Safi Company. Een bedrijf dat volgens u een project had met de Amerikanen (CGVS, p. 8). Vooreerst moet hier worden opgemerkt dat het CGVS over geen enkele objectieve informatie beschikt dat Motahida Construction Safi Company in Afghanistan actief is, welke projecten zij doen en met wie zij zouden samenwerken. Ook u legt van uw werkzaamheden voor dit bedrijf geen enkel document voor (CGVS, p. 13). Dit doet dan ook twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw werkzaamheden voor dit bedrijf. Daarnaast stopte u al na drie maanden met deze werkzaamheden. U verklaart opnieuw een dreigbrief van de taliban te hebben gekregen met de vraag te stoppen met uw werkzaamheden voor het bouwbedrijf (CGVS, p. 8, 14-15). U kan echter niet verduidelijken hoe de taliban op de hoogte zouden geweest zijn van deze werkzaamheden. Zeker gezien u in de drie maanden dat u voor dit bedrijf werkte niet naar huis kwam (CGVS, p. 12). In dit verband verklaart u dat iedereen in het dorp van uw werkzaamheden afwist, omdat uw moeder en uw broer hiervan afwisten en de mensen in de moskee over uw afwezigheid praatten (CGVS, p. 12, 17). Nu, louter door uw afwezigheid kunnen de taliban of uw dorpsgenoten onmogelijk geweten hebben dat u voor dit specifieke constructiebedrijf werkte. Daarbij lijkt het ook niet aannemelijk dat uw broer en moeder wat zij over uw werkzaamheden wisten in het dorp zouden rondgebazuind hebben. U was immers al eens omwille van uw werkzaamheden door de taliban bedreigd en u verklaarde dat de taliban actief bleef in uw regio in die periode, waardoor u ook voorzichtig bleef (CGVS, p. 15). Die voorzichtigheid zal uw familie ongetwijfeld ook aan de dag gelegd hebben.

Verder verklaart u dat u na de werkzaamheden voor het constructiebedrijf geen andere job meer kon uitoefenen, omdat u zwaar bedreigd werd door de taliban (CGVS, p. 8). Uw verklaringen over deze concrete bedreigingen blijven echter vaag en oppervlakkig waardoor u uw persoonlijke vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. U werd diverse malen gevraagd om uit te leggen waarom u precies in 1388 Afghanistan diende te verlaten en om te verduidelijken wat de precieze problemen waren (CGVS, p. 14). Steeds opnieuw houdt u het bij vage en weinig concrete antwoorden, die de algemeenheid niet overstijgen. Eerst houdt u het op de zeer algemene verklaring dat "iedereen die met de autoriteiten samenwerkt voor de taliban dient te vrezen", want ofwel doet de taliban hen kwaad ofwel moet men met hen samenwerken (CGVS, p. 14). Uiteindelijk haalt u aan dat de taliban u waarschuwden met uw werkzaamheden te stoppen, iets wat u ook telkens deed, maar dat u desondanks niet langer in Afghanistan kon leven (CGVS, p. 14). Uw verklaringen over de problemen die u nog met de taliban kende nadat u twee jaar eerder met al uw werkzaamheden voor de Amerikanen en Afghaanse autoriteiten stopte zijn echter weinig overtuigend gebleken. Zo verklaart u dat in 1387 het huis van M.(...) S.(...), een lid van de taliban, werd aangevallen door de Amerikanen. Zijn neven kwamen om en u verklaart dat uw problemen daardoor erger werden (CGVS, p. 15). De taliban zouden diverse malen naar uw huis geweest zijn om te zien of u daar was. De taliban wilden u doden (CGVS, p. 16). De reden waarom u zegt dat de taliban u willen vermoorden is, omdat M.(...) S.(...) op de begrafenis van zijn neven zou aangekondigd hebben dat niemand die voor de overheid werkte in de regio mocht blijven (CGVS, p. 16). Gezien u echter op dat moment al enige tijd niet meer voor de overheid werkte, was deze uitspraak dus niet op u van toepassing. U werd dan ook de vraag gesteld waarom u alsnog door de taliban zou geviseerd worden gezien u met al uw jobs stopte in 1386 en de aanval op M.(...) S.(...) pas daarna gebeurde. U verklaart daarop dat de taliban dan wel vroegen dat u met uw werkzaamheden zou stoppen, maar dat het duidelijk was dat ze wilden dat u voor hen werkte (CGVS, p. 16). Deze verklaring is echter tegenstrijdig met uw eerdere verklaring dat de taliban u wilden vermoorden. Als zij u wilden vermoorden zouden zij u immers niet vragen om met hen samen te werken. Wanneer u daarop gevraagd wordt om uit te leggen hoe het blijkt dat de taliban wilden dat u met hen samenwerkte, verklaart u dat ze naar uw huis kwamen, met uw moeder spraken en aan uw kinderen vroegen waar u was (CGVS, p. 16). Deze handelingen van de taliban wijzen er echter geenszins op dat zij wilden dat u met hen samenwerkte. De taliban kan immers ook om andere redenen naar u geïnformeerd hebben. Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Daarnaast kan u ook niet verduidelijken welke talibanleden bij u thuis naar u zouden zijn komen informeren of welke talibanleden of -groepering u de dreigbrieven stuurden (CGVS, p. 14, 16). Dit is merkwaardig gezien u wel diverse actieve talibanleden uit uw regio bij naam kan noemen (CGVS, p. 16). Het is dan ook niet geloofwaardig dat u niet zou weten welke talibanleden u precies dient te vrezen. Ook beweert u geen enkele aanwijzing te hebben dat de taliban u nu nog zou viseren. U verklaart dat u geen contact hebt met iemand om over dergelijke informatie te beschikken. Echter u verklaarde bijna maandelijks contact te hebben met uw schoonbroer (CGVS, p. 7). Er mag dus verwacht

worden dat u ook hierover precieze en concrete informatie kan geven. Zeker gezien uw kinderen afwisselend bij uw schoonbroer en bij uw moeder verblijven, die nog steeds in uw dorp woont (CGVS, p. 6). Uw schoonbroer zal hierdoor dus wel op de hoogte zijn van de situatie in uw dorp. Dat u verder wel weet dat de taliban nog steeds actief zijn in uw regio, maar u geen zicht kan bieden op de actuele situatie van uw eigen problemen ondermijnt uw geloofwaardigheid verder (CGVS, p. 17).

Tot slot moet nog worden opgemerkt dat uw eerste problemen met de taliban al dateren van 1384 en u pas vier jaar later in 1388 Afghanistan verliet. U was toen ook al twee jaar met uw werkzaamheden voor het constructiebedrijf gestopt. Dat u nog zolang in uw eigen regio verbleef, weliswaar niet steeds in uw geboortedorp, maar wel in dezelfde provincie waar op vele plaatsen taliban actief zijn, ondermijnt ernstig uw gegronde uw vrees op vervolging (CGVS, p. 5, 15). Als verklaring voor uw laattijdig vertrek uit Afghanistan geeft u aan dat u een kennis, dokter G.(...) Z.(...) K.(...), van wie u verklaart dat hij banden heeft met de taliban, vroeg om met de taliban te spreken zodat u in de regio kon blijven, maar hij dat weigerde waardoor u uiteindelijk geen andere oplossing zag dan Afghanistan te verlaten (CGVS, p. 17). Details over zijn banden en connecties met de taliban kan u echter niet geven (CGVS, p. 17). Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent G.(...) Z.(...) K.(...). Immers, als u niet op de hoogte bent van welke connecties hij met de taliban heeft kan u ook onmogelijk gedacht hebben dat hij uw problemen met de taliban kon oplossen. In dit verband is het verder ook bevreemdend dat u niet zou weten door welke talibanleden u geviseerd werd. Immers, hoe zou G.(...) Z.(...) K.(...) anders weten welke talibanleden hij zou moeten aanspreken in verband met uw problemen.

Uit bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat uw problemen met en uw vrees voor de taliban in Kunar niet aannemelijk zijn. U komt om die reden niet in aanmerking voor de toekenning van de status van vluchteling.

De aangevoerde documenten vermogen niets aan bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw taskara kan hoogstens dienen als een bewijs voor uw nationaliteit en identiteit. Deze worden echter niet in twijfel getrokken. Ook de documenten voorgelegd door uw advocaat waarin uw werkelijke datum van binnenkomst te lezen staat worden verder niet betwist (CGVS, p. 19, 22). De twee cd-roms die u voorlegt zijn daarnaast onleesbaar, iets dat u advocaat ook bevestigt (CGVS, p. 12). Hierdoor bezitten zij geen enkele bewijswaarde. Daarnaast legt u nog twee brieven van de taliban voor. Deze dateren echter van 2005 en 2007 en tonen dus niet aan dat u tot kort voor uw vertrek uit Afghanistan in 2009 nog problemen met de taliban zou gehad hebben. Uw politiebadege werd hierboven al besproken. De andere documenten en de foto's betreffende uw werkzaamheden voor de politie dateren ook van vele jaren terug waardoor zij een bevestiging vormen van het feit dat uw werkzaamheden bij de politie niet langer actueel zijn.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst.

Wat betreft de toekenning van subsidiaire bescherming kan het volgende worden vermeld. Uit uw verklaringen blijkt dat u over een reëel binnenlands vluchtalternatief beschikt in de stad Kabul hoewel u uit Kunar afkomstig bent. U bent immers een opgeleide, jonge en gezonde man bent, die in staat is te werken (CGVS, p. 4). Bovendien spreekt u Pashtu en Dari, en heeft u een rijbewijs en eigendommen (CGVS, p. 4, 8, 10). Deze vaardigheden zullen uw kansen op de arbeidsmarkt verhogen. U haalt verder ook zelf aan dat er voor u kansen genoeg waren om samen te werken met diverse bedrijven, maar dit omwille van de bedreigingen van de taliban niet ging (CGVS, p. 8). Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw problemen met de taliban houdt het bijgevolg ook geen steek dat u verklaart dat u gevaar zou kunnen lopen in Kabul omdat zelfs Ustad Rabbani daar niet veilig was (CGVS, p. 18). Een verklaring die bovendien eerder verwijst naar de algemene veiligheidssituatie in Kabul, die hieronder wordt besproken, dan een persoonlijke vrees voor vervolging in Kabul. Vanuit het kader van uw asioldossier bekeken is er bijgevolg dan ook geen aanwijzingen dat een hervestiging naar de stad Kabul in uw geval en dat van uw familie onredelijk zou zijn. In uw geval dient dan ook de veiligheidssituatie in de provincie Kabul, meer bepaald in de stad Kabul, te worden beoordeeld. Hierover kan het volgende gezegd worden:

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In

casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bremmbommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisereerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker oppert dat hij omwille van de problemen in zijn dorp, met name de recente aanval op de taliban, diende te vluchten. Hij merkt op dat hij bedreigingen van de taliban kreeg omdat hij vroeger met het Amerikaanse leger heeft samengewerkt en zijn achtergrond als 'collaborateur' vanzelfsprekend actueel blijft. Verzoeker, die stelt dat uit niets blijkt dat de situatie verbeterd zou zijn, werpt voorts op dat het Commissariaat-generaal het gegeven van zijn politiebadege verkeerd interpreteert alsof hieruit zou blijken dat hij slechts werkzaam was tot 31 augustus 2005. De commissaris-generaal gaat, aldus verzoeker, voorbij aan zijn verklaringen dat de elektronische badge enkel werd uitgedeeld in het begin van zijn carrière en na verloop van tijd werd vervangen door "een verkleind certificaat van deelname aan". "Inderdaad nadat met behulp van bezettingsleger het ene en het andere qua structuur werd opgezet, diende de Afghaanse overheid de administratie opnieuw in handen te nemen, vandaar dat zij geen elektronische badges meer uitgaf, doch wel verkleinde certificaten". Betreffende het feit dat hij van zijn werkzaamheden bij het constructiebedrijf geen enkel document kan voorleggen, laat verzoeker gelden dat de administratie in de ontwikkelingslanden die bovendien in staat van beleg verkeren niet vergelijkbaar is met die in westerse landen. Verzoeker licht toe dat de professionele relatie uit een zelfstandige overeenkomst bestond waarbij hij met zijn eigen vrachtwagen stenen vervoerde in opdracht van een bouwheer welke in het algemeen het Amerikaanse leger was. Met betrekking tot de manier waarop de taliban op de hoogte kwam van die werkzaamheden poneert verzoeker dat het voor zich spreekt dat de lokale taliban een uitstekend werkend lokaal netwerk heeft waarbij verklikking van personen schering en inslag is. Verzoeker stelt dat op een gegeven moment een aanval werd uitgevoerd op een lokale afdeling van de taliban waardoor de verhoudingen tussen taliban aanhangers

en anderen “(en zeker ‘collaborateurs’)” op scherp werden gesteld. Omdat hij reeds tweemaal betrokken was met de Amerikaanse bezetter, spreekt het volgens verzoeker voor zich dat de taliban zijn peilen op hem richt(te). Hij voegt eraan toe dat dit geïntensifieerd werd nadat de taliban zelf werd aangevallen, waarbij volgens hem drie doden vielen. Verzoeker stelt dat hij van de taliban de keuze kreeg om ofwel vermoord te worden ofwel met hen samen te werken. Het spreekt voor zich, aldus verzoeker, dat de taliban zijn acties slechts kan coördineren door het steeds uitbreiden van het reeds goede “*intelligence network*” waardoor zij vaak beroep doen op personen die voorheen met het Amerikaanse leger hebben samengewerkt. De taliban poogde hem, zo stelt hij, hiertoe onder druk te zetten door meermaals bedreigingen uit te sturen en zijn huis of dat van zijn familie te onderzoeken. Verder betoogt hij dat hij zich enerzijds genoodzaakt zag om permanent onder te duiken en/of op informele manier zijn problemen met de taliban poogde op te lossen, zoals via dokter G.Z.K., en dat hij anderzijds geld diende te verdienen om zijn vlucht voor te bereiden. Pas nadat hij het nodige geld vergaarde, de belangen van zijn kinderen had veiliggesteld en het een en ander had kunnen organiseren voor zijn vlucht, heeft hij, zo merkt hij op, zijn vaderland definitief verlaten. Voorts verwijst hij naar de Proceduregids van UNHCR en een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 18 februari 2008.

In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Met betrekking tot het feit dat volgens de commissaris-generaal een intern vluchtalternatief binnen Afghanistan mogelijk zou zijn, merkt verzoeker op dat het zo goed als onmogelijk is voor mensen zoals hem om binnen hun land te vluchten, aangezien zij door de aanwezigheid van de taliban nergens welkom zijn. Volgens verzoeker aanvaarden de andere provincies slechts een persoon indien deze iemand kent die zich garant wil stellen, maar wil niemand, zelfs goede vrienden niet dit risico nemen uit angst voor de repercussies indien later zou blijken dat men toch verwant is met de taliban. Hierdoor is het, zo besluit verzoeker, een onmogelijke opdracht geworden om binnen Afghanistan te vluchten. Hij meent dat de voorwaarden om subsidiaire bescherming te krijgen bijgevolg vervuld zijn.

2.2. De asielaanvraag van verzoeker wordt door het Commissariaat-generaal afgewezen om redenen dat: (i) er ernstige twijfels zijn bij de geloofwaardigheid van zijn verklaringen omtrent zijn werkzaamheden bij de politie en de precieze periode waarin hij dit deed, (ii) er eveneens twijfels kunnen worden geplaatst bij de geloofwaardigheid van zijn verklaringen omtrent zijn werkzaamheden voor het constructiebedrijf “Motahida Construction Safi Company”, (iii) zijn verklaringen over de concrete bedreigingen door de taliban vaag en oppervlakkig zijn, waardoor hij zijn persoonlijke vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt, (iv) hij niet kan verduidelijken welke talibanleden bij hem thuis naar hem zouden zijn komen informeren of welke talibanleden of -groeperingen hem de dreigbrieven stuurden, (v) hij geen zicht kan bieden op de actuele situatie van zijn problemen, (vi) zijn eerste problemen met de taliban al van 1384 dateren, maar hij pas vier jaar later in 1388 Afghanistan verliet, (vii) uit zijn verklaringen blijkt dat hij over een reëel binnenlands vluchtalternatief beschikt in de stad Kabul, (viii) er actueel voor burgers in de Afghaanse hoofdstad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat, en (ix) de door hem aangebrachte documenten niet van aard zijn om voormelde conclusies te wijzigen.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in de verschillende pertinente motieven uit de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen. Hij onderneemt hiertoe in zijn verzoekschrift nagenoeg geen enkele ernstige en concrete poging.

Verzoekers huidig betoog met betrekking tot zijn politiebade kan geenszins worden gevolgd. Immers, in tegenstelling tot wat hij thans in zijn verzoekschrift voorhoudt, heeft verzoeker tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal op geen enkel moment verklaard dat elektronische badges enkel werden uitgedeeld in het begin van zijn carrière en pas nadien, toen de Afghaanse overheid de administratie opnieuw in handen nam, vervangen werden door een verkleind certificaat. Integendeel hiermee verklaarde verzoeker over zijn politiebade: “(...) *In het begin werd het certificaat van de politieacademie verkleind en de mensen droegen dat bij zich als een badge en later werd de badge dan pas gemaakt*” (Gehoorverslag 8 oktober 2012, p. 12). Verzoekers huidige kritiek als zouden zijn verklaringen omtrent zijn politiebade verkeerd geïnterpreteerd zijn, mist aldus elke grondslag. De vaststelling bijgevolg dat de door verzoeker neergelegde politiebade, waarover hij zelf opmerkte dat dit de enige badge is die hij ooit had (*Ibid.*, p. 12), slechts geldig was tot 30 augustus 2005, terwijl hijzelf volhoudt tot maart 2006 of 2007 bij de politie te hebben gewerkt, ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Het twijfelachtig karakter van verzoekers beweerde carrière bij de politie wordt nog benadrukt door het feit dat hij bijzonder vaag blijft over de opleiding die hij bij de politie zou hebben gehad. Immers, ondanks het feit dat deze blijkens zijn verklaringen ongeveer één maand duurde, weet hij niet precies welke nationaliteit(en) de buitenlandse lesgevers hadden, die volgens zijn beweringen

allen “Amerikanen” werden “genoemd” en kan hij geen enkele van die buitenlandse lesgever bij naam noemen en werden ze volgens hem allemaal gewoon “adviseur” genoemd (*Ibid.*, p. 10). Daarenboven blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker in de verklaring die bij de Dienst Vreemdelingenzaken aflegde, heeft meegedeeld dat hij van zijn 2° levensjaar tot augustus 2005 in een vluchtelingenkamp in Pakistan heeft verbleven (verklaring, 6 juli 2011, nr. 9). Deze verklaring werd bovendien aan verzoeker voorgelezen die deze vervolgens, nadat hij akkoord ging met de inhoud ervan, ter goedkeuring heeft ondertekend. Deze vaststellingen verhinderen nog verder geloof te hechten aan verzoekers bewering als politieagent tewerkgesteld geweest te zijn.

Voor wat betreft verzoekers tewerkstelling bij het constructiebedrijf Motahida Construction Safi Company waar verzoeker volgens zijn beweringen in 1368 een drietal maanden zou hebben gewerkt blijkt uit de bestreden beslissing dat er geen enkele objectieve informatie beschikbaar is dat dit bedrijf in Afghanistan actief is, welke projecten zij doen en met wie zij zouden samenwerken. Het feit dat de administratie in landen zoals Afghanistan niet vergelijkbaar is met deze in Westerse landen doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker brengt immers zelf geen enkel document aan ter staving van zijn beweerde werkzaamheden voor dat constructiebedrijf. Ook deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

Met betrekking tot het motief uit de bestreden beslissing dat verzoeker vier jaar gewacht heeft na de eerste problemen alvorens zijn land te verlaten betoogt hij thans in zijn verzoekschrift dat het feit dat hij het nodige geld diende te vergaren om zijn reis te bekostigen mede de oorzaak is van zijn uitgestelde vertrek. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker nooit eerder melding heeft gemaakt van het feit dat zijn financiële situatie hem ervan weerhield eerder te vertrekken. In tegendeel verklaarde hij zijn late vertrek als volgt: *“Er was een kennis van een dokter in kliniek in de buurt. Man van een nicht van mij. Ondertussen had hij banden met de taliban. Ik probeerde mijn problemen met de taliban op te lossen via hem. Ik vroeg hem te helpen met mijn problemen met de taliban, maar hij zei dat hij me niet kon helpen. Buiten zijn macht en daardoor geen andere mogelijkheid dan land verlaten”* (*Ibid.*, p. 17). Uit verzoekers verklaringen bij het Commissariaat-generaal blijkt bovendien dat hij na het stopzetten van zijn werkzaamheden voor het constructiebedrijf zijn truck verkocht en dat zijn familie grond had waardoor hij reeds in 1386 over voldoende financiële middelen beschikte om te vluchten (*Ibid.*, p. 15 en 18). Verzoekers huidige bewering dat hij *“geld diende te verdienen om zijn vlucht voor te bereiden”* staat bijgevolg haaks op zijn eerdere verklaringen en valt bovendien moeilijk te rijmen met het feit dat hij na het stopzetten van zijn job als truckchauffeur voor het constructiebedrijf geen enkele professionele activiteit meer heeft uitgeoefend in Afghanistan, maar al die jaren werkloos was (*Ibid.*, p. 8).

Met betrekking tot het feit dat verzoeker op een informele manier via dokter G.Z.K. zijn problemen met de taliban poogde op te lossen, wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat de geloofwaardigheid van zijn verklaringen omtrent voornoemd persoon op ernstige wijze wordt ondermijnd doordat hij geen details kan geven over diens banden en connecties met de taliban. Hoe dan ook wist verzoeker niet door welke talibanleden hij gevisieerd werd zodat het voor G.Z.K. sowieso onmogelijk zou zijn om te weten welke talibanleden hij zou moeten aanspreken in verband met verzoekers problemen.

Verzoeker biedt aldus geen afdoende verklaring voor zijn laattijdig vertrek uit Afghanistan. Het feit dat zijn problemen met de taliban al in 1384 zouden zijn begonnen, maar hij pas in 1388 zijn land van herkomst verliet en al die jaren gewoon in zijn eigen regio verbleef waar de taliban op vele plaatsen erg actief is, ondermijnt op fundamentele wijze de ernst en de geloofwaardigheid van zijn verklaarde vrees voor vervolging.

Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift voor het overige en hoofdzakelijk tot het louter herhalen van zijn asielerklaringen. Het louter herhalen van eerdere verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij echter, zo wordt vastgesteld, geheel in gebreke blijft.

Verzoekers asielerlaas is, zo oordeelde de commissaris-generaal terecht, allerm minst aannemelijk of geloofwaardig. Dienvolgens kan hij zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Wat de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat hij over een reëel binnenlands vluchtalternatief beschikt in de stad Kabul. Dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig wordt bevonden verhindert niet dat zijn asielaanvraag wordt onderzocht in het licht van voornoemde bepaling van de vreemdelingenwet. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van diezelfde wet is er immers geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In het kader van zijn bevoegdheid artikel 3 EVRM te toetsen oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens recent dat er thans in Afghanistan in het algemeen, en in Kabul in het bijzonder, geen situatie van willekeurig geweld bestaat die, louter omwille van de aanwezigheid van de terugkerende asielzoeker aldaar, een reëel risico inhoudt op ernstige schade (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak onder meer op een richtlijn van UNHCR waaruit blijkt dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat het geweld in de stad Kabul plaatselijk en niet aanhoudend is en de vorm aanneemt van asymmetrische aanvallen, zodat er geen sprake kan zijn van een conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en dat Kabul onder de effectieve controle van de regering staat. Verzoeker betwist deze vaststellingen niet. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak en voormelde richtlijn van UNHCR stelt de Raad vast dat, daargelaten de situatie momenteel in verzoekers verklaarde district van herkomst, verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5 § 3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker, die geen concrete elementen aanbrengt die de beoordeling van de situatie in Kabul door de commissaris-generaal in het licht van artikel 48/4, § 2, c) in een ander daglicht stellen, toont geenszins het tegendeel aan. Hij beperkt zich tot een algemeen betoog als zou het omwille van zijn problematisch verleden met de taliban zo goed als onmogelijk zijn om binnen Afghanistan te vluchten. Gelet op wat hoger reeds werd vastgesteld kan aan verzoekers beweerde problemen met de taliban geen geloof worden gehecht.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee april tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER